

Saludem el nou Campió de Catalunya

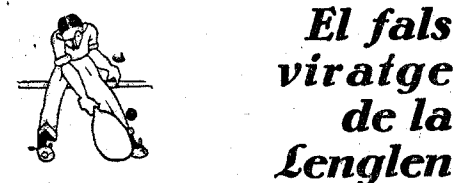
A ningú vindrà de nou la notícia. Després de la jornada d'ahir, i malgrat que el campionat no està finit encara, el Barcelona ja és novament campió de Catalunya, passi el que passi en els partits que manquen jugar el vinent diumenge.

Es clar que aquesta qualitat de campió vitalici que sembla tenir inherent el F. C. Barcelona treu una mica d'emoció a aquestes adjudicacions anuals del títol màxim del futbol català, però això no és obstacle perquè aquesta inqüestionable superioritat no es faci creditora, cada vegada que la gesta es repeteix, de la felicitació més cordial.

Avui com avui, com abans, com pels anys que vénen, ens sembla, el gloriós club brau-grana és, indiscutiblement, el representant més enuï i que amb més possibilitats de reeixir pot passejar el nom de Catalunya per terres forasteres.

Tots els nostres esportistes, siguin les que siguin les seves preferències de cercle, poden disposar tota la seva confiança en el campió. Tot el seu historial, tot el seu prestigi, tot el seu valor simbòlic, unit al valor efectiu dels seus jugadors, ofereixen les màximes garanties a què poden aspirar de trobar en el seu representant tots els esportistes de Catalunya.

El Barcelona és campió. Visca el F. C. Barcelona!

El fals viratge de la Lenglen

Per al meu germà Joaquim

La llum rutilant que envolta les personalitats tennístiques no ha deixat encara d'encarar la senyoreta Lenglen. Però aquesta llum no és ja fixa i potentíssima com la d'un far meravellós. Avui, entorn la personalitat de la popular Suzanne hom observa només llumenes intermitents, clarors somorres, i efímers coets de revella que fan més tràit que altra cosa.

La llum actual de la senyoreta Lenglen, recorda més aviat la claror artificial dels projectors elèctrics del teatre que concentren tots els esguards en un mateix punt tremoladís. Hom hi endevina a darrera, el truc... Així, ens assabentem ara d'una facceta seva més o menys original, ara d'una anècdota poc o molt comentable que la premsa recull afanyosament... Però tot plegat, si hom hi grata una mica, es troba allunyat de la veritable personalitat tennística de l'admirada raqueta francesa.

I és aquest caire tennístic precisament, l'únic que, al nostre entendre, justifica l'interès envers la senyoreta Lenglen. Quant a la resta...

Admetem que Suzanne sigui perfectament fotogràfica — som galants de mena —. Amb un xic de bona voluntat fem-nos la il·lusió que arriba a filmar una pel·lícula passadissa i tot, però creure que pel fet d'haver assolit un lloc preminent dins el tennis hagi d'engrescar el públic com "estrella" de film únicament comptant amb la seva popularitat, ho trobem desproveït de lògica.

Concilem el fracàs d'altres temptatives fetes en aquest sentit...

Apart d'això, i atenent-nos tan sols al que afecta la tècnica del joc, cal convenir en que precisament el tennis és tot el que especialització.

Si esguardem les grans figures tennístiques observarem tot seguit que fora del tennis excel·leixen en ben poca cosa.

Hi haurà algun cas excepcional... Allan Gerbault, per exemple, però que poc en trobarem com ell...

Generalment el tennista juga al tennis i prou. Essent un esport que demana una forta dosi de precisió, qualsevol altre exercici li és contraindicat. Una altra contrarietat per al tennista constitueix, sens dubte, de veure's obligat a desplaçar-se constantment. La fatiga nerviosa juga en el tennis un rol importantíssim.

Perxò, si més no, en la via empresa per la gran raqueta francesa hi veiem el perill d'una ràpida i imminent davallada...

I quan això arribi, ni el combrejar hi serà a temps, perquè a hores d'ara — per què no dir-ho? — la senyoreta Lenglen ja no és allò que era i ben mirat són pocs els passos que ha fet dins el nou camí.

La mateixa Helen Wills comenta la imprecisió que mostra i la manca de "vitesse", aquelles qualitats tan seves... Són les seves darreres exhibicions les que fan parlar a Miss Wills així.

Decididament el professionalisme no prova a tothom. Per als tennistes ve a ésser un fruit neüllt.

Nosaltres ho temiem i presenciàrem el tomb amb un posat del qui no les té totes. No obstant, havíem callat, tota vegada que un dels nostres internacionals havia exterioritzat la seva idea favorable a la tombarella graciosa de la senyoreta Lenglen.

Però els fets avui palesen el seu error. El professionalisme dins el tennis si no aconseguix xuclar un gran nombre de primeres raquetes — sobretot masculines — es pot dir que ha begut oli.

La gent es fatiga de veure sempre el mateix i demana l'aportació de noves valors, noves tècniques i nous estils.

Per altra part els "amateurs" de gran classe no es deixen engrescar fàcilment i vist

Després de la prova de selecció al Guadarrama

La participació dels skiadors catalans per primera vegada en unes proves de selecció i la tramesa d'un equip "nacional" a Chamonix ha portat una certa desorientació a alguns cercles esportius que s'interessen pels Esports de Neu i fins a altres nuclis de gent de la nostra terra, les quals es miren amb interès aquelles manifestacions, siguin del caràcter que siguin, en les quals els nostres prenen part.

No havíem dit res fins ara, abans i després de concórrer al Guadarrama, però les moltes preguntes que se'ns han adreçat i la manera nua mica seca com algun diari de Madrid ha donat compte de la nostra particular renúncia a formar part de l'equip "nacional" que aquests dies és a Chamonix, ens mouen a fer públiques aquestes ratlles, que esperem evitaran els malentesos que ara s'podin produir i deixaran veure a tothom la noblesa i plena esportivitat que per part de tots hi ha hagut en aquest afer.

Cal començar fent una mica d'història. El mes de desembre passat, la Federació Francesa de Ski invitava oficialment el Centre Excursionista de Catalunya als concursos de Chamonix i li pregava que volgués acceptar un lloc en el Comitè d'honor i ensenyem que desplaçés els seus millors corredors per prendre part a la Segona Copa de França que s'adjudica a la nació que obtingués millor classificació. El Centre va fer remarcar la poca vàlua internacional dels seus corredors, però agraït acceptava els dos oferiments i es disposava a fer-se representar per alguns skiadors.

Paralelment es feia una invitació semblant a la "Federación Española de Alpinismo", de Madrid, i també ella es disposava a anar a Chamonix, però com els reglaments de la Copa de França fixen en tres el nombre màxim de corredors que poden representar una mateixa nació a cada prova, era descomptat que en una mateixa cursa es trobarien inscrits més corredors dels que autoritza el Reglament.

Per tal d'evitar aquest conflicte, la "Federación Española de Alpinismo" va convocar una prova de selecció el passat dia 30 gener i pregava d'assistir-hi els corredors del Centre, tot i no estar aquest federat. Allí seria fixat l'equip que hauria de portar la representació oficial a Chamonix.

D'acord amb això, el Centre va escriure a França deixant sense efecte la seva inscripció per a les proves, però anunciava que alguns dels seus socis tenien la intenció d'anar a Chamonix i de participar, en darrer extrem fora de concurs, en algunes proves de la Copa de França i altres de caràcter nacional que allí s'anunciaven. Havent-se rebut de la Federació francesa no sols aquesta autorització, sinó, a més a més, un gran estímul per fer tal com havien demanat, s'han traslladat a Chamonix un parell dels nostres corredors que, sense optar per a res a les proves per nacions, podran representar el Centre en aquelles carreres en les quals estimin oportuna la seva participació.

Per tant, la tramesa de concursants catalans a Chamonix ha estat en tot moment deslligada de les proves de selecció del Guadarrama. Solament que aquests no poden, naturalment, atorgar-se cap representació "nacional", puix que la porten els seleccionats de Madrid.

Quant a la prova de selecció disputada als voltants del Port de Navacerrada, nosaltres hi anàrem principalment guiats pel desig de tornar la visita que, per dues vegades, ells havien fet a La Molina i als nostres concursos i de passar uns dies en llur companyia i en les seves muntanyes. L'interès de disputar una cursa era ben secundari, puix noblement cal reconèixer que encara no ha vingut aquell moment en què les curses de skis entre madrilenys i catalans assoleixin una igualtat i nivellament encoratjador. Per ara, ens havem limitat a escolrar un tros més la distància que ens separa.

Segons resultats oficials varen quedar seleccionats, per a concórrer a Chamonix, els quatre primers arribats: els senyors Ricard Arche i Josep Matin, del Club Alpino Español; Manuel Pina, del "Peñalara" i el que això escriu, del Centre Excursionista de Catalunya.

Però la Federació, en virtut de sancions establertes anteriorment, no va deixar formar part de l'equip madrileny els dos notables skiadors Prutos i Angel Huerta, els quals, no obstant, varen prendre part de la forta

l'èxit professional de Suzanne encara arrufen més el nas.

Suzanne Lenglen, "amateur" més o menys "marron", podia sens dubte conservar la seva posició ben envellada uns quants anys. Ara, després de la seva "tournee", quin esdevenidor li espera?

La senyoreta Lenglen donarà — segons té anunciat — lligons com a professora de tennis de Cannes. Vet ací la fi d'una trajectòria sempre descendent.

Es que la senyoreta Lenglen pot competir amb un bon mestre masculí per a proporcionar un bon alligonament a les raquetes femenines?

Es que les seves meravelloses facultats d'ahir poden ésser injectades a qualsevol deixeble seva quan el seu deu era o és encara una cosa personalíssima?

La genial jugadora que ha fet "sentir" el dringar de la seva raqueta arreu del món no és ja una joventut.

Un viratge tan rpid a la seva edat ens fa pensar, plens d'inquietud, en la seva sort. I sense voler iniciem un moviment amical amb la mà, adreçat a aquesta formidable figura tennística que poc a poc se'n va per sempre més...

CARLES SINDREU I PONS

REMARQUES

Ja vàrem dir una vegada que al que es diu en aquesta secció, tot i semblar escrit en broma, s'hi pot prestar fe com si es tractés d'un document notarial.

Allò que anunciàvem del "pateleo" en l'afer dels atletes, s'ha vist confirmat (vegi's el que ha portat la premsa diària aquesta setmana passada). Aambé insistim que la cèlebre enquesta de la "Confederación Deportiva de Cataluña" seguirà trobant dificultats, i encara que hagi de causar indignació a segons qui el fet de què ho repetim, en trobarà moltes més, perquè el secretari de la Confederación el que vol és no ambollicar-se.

Ben clar ho ha deixat entendre l'home als seus íntims i nosaltres també reconeixem que seria lamentable que per la pruja de moralitzar l'atletisme, hagués d'estroncar-se una carrera burocràtico-esportiva tan brillant com la del senyor Mesalles.

S'ha parlat d'una nova organització del futbol peninsular. A estil anglès, es formarien tres lligues amb els principals clubs. El Barcelona, és clar, figuraria en la primera lliga.

A despit de les gestions per arribar a un acord, el projecte ha esverat significats elements, els de més llarg historial dintre el club.

El Col·legi d'Àrbitres fa el rebec davant la Federació de Fútbol i aquesta, en el darrer ple, va acordar (per bé que s'hagi volgut mantenir secret) emetre un vot de censura per l'actitud dels àrbitres i comunicar a la Federació Espanyola que el Col·legi no ha procedit, tal com li ho havien manat, a una revisió dels àrbitres.

Aquesta revisió és urgentíssima, cal jubilar-ne una colla que han demostrat a bastament que no serveixen de res.

En Barbens, malgrat els seus èxits, és un boxador que no acaba d'entrar al públic... ni als jutges; en conseqüència no cal dir que els organitzadors no li fan pas gaires moixaines.

Es possible que tinguem amb Barbens un segon Murall.

Les famoses declaracions d'un president, segons sembla, contenen conceptes que no han agradat a tothom, i han estat retrets en una reunió privada a l'alcudit president, qui ha tingut una grossa sorpresa.

—Allò que deia està mal dit?—va exclamar—. Ja veig que m'hauran de procurar un secretari.

Pel que pugui succeir, ja hi ha qui ha començat a remenar la cua per veure si arreplega el nomenament.

A Madrid certs elements, entre els quals destaca el cèlebre "amateur" Bautista (aquell que va anar a les Olimpíades, perquè si bé és veritat que hom el

cursa fora de concurs i un d'ells "a arribar un minut després del guanyador.

Quan després de la cursa ens pregaren que firméssim la fulla d'inscripció per a Chamonix, vàrem demanar a la Federació que aixequés la desqualificació imposada al senyor Huerta, i entenem que era ell i no nosaltres els que havien d'anar a Chamonix representant Espanya. Puix es tractava de procurar fer el millor paper possible davant d'altres nacions molt més ben preparades i disposades vàrem pregar es prescindís de qüestions interiors i es designés per al nostre lloc a aquest altre skiador. Al nostre judici, l'equip que en resultés quedaria força més anivellat i en vigorit. Aleshores no ens va guiar altra finalitat que la nostra impressió personal, confirmada pels temps de la cursa de la millor forma actual d'un corredor damunt d'un altre.

Vàrem tenir la satisfacció que la Federació acceptés el nostre oferiment desinteressat i així quedàvem esclousos voluntàriament de l'equip que ara és a Chamonix. A hores d'ara ignorem quins són els resultats que s'hagin pogut obtenir, però estem convençuts que el senyor Huerta haurà produït el màxim de rendiment i la Federació no podrà pas pene-dirse del seu acte d'indulgentia.

També la nostra renúncia estava basada en el temor que les ocupacions personals ens privessin actualment de desplaçar-nos, cosa que ha resultat certa, puix no ens ha estat possible d'anar a Chamonix amb els companys del Centre que ara són allí presenciant el magnífic certamen.

Ens interessa de fer constar perquè arribi a tot arreu, que durant la nostra estada a Madrid i al Guadarrama, rebérem continuades mostres de cordialitat i companyonia i tan en les nostres relacions amb la Federació com amb els Clubs interessats en el vidriós afer de les sancions establertes anteriorment, sempre va regnar un ample criteri, ple de sinceritat, que va permetre deixar enllestint un afer tan espíno com són per regla general els que es relacionen amb seleccions i interessos de Clubs. Almenys, aquesta és la nostra impressió recollida aquells dies.

Estem convençuts d'haver explicat al nostre públic tot el veritable descabellament de l'afer de Chamonix, que pel que a nosaltres fa referència, no ens ha deixat cap mal regust als llavis, perquè en tot moment ens hem sentit satisfets de la nostra actuació.

JOSEP M. GUILERA
(Del C. E. de C.)

Qüestions tècniques

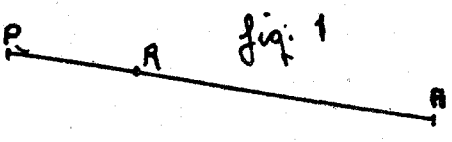
Breviari del remer

Per bé que no ha mancat a la nostra terra qui amb molta competència ha definit les normes per a ben remar i també hem tingut qui, amb tot desinterès s'ha preocupat d'inculcar-les als que practiquen tan bell esport, cal convenir que formen encara legió els qui en empunyar el galí o en assure's a la banqueta de popa d'una embarcació fina per a entrenar un equip, no tenen encara la més elemental noció dels principis en què ha de basar-se el remar en el seu aspecte de bellesa i eficàcia, ensems que en el de contribuir a la formació o conservació del cos atlètic de l'individu. Potser que la manca de divulgació d'aquestes normes sigui una de les causes d'aquesta ignorància. Es per això que en publicar "El breviari del remer", degut al campió francès F. Nougier, creiem contribuir a aquesta divulgació tan necessària d'aquests principis. Heus-els aquí:

Conèixer exactament els principis seguint els quals hom ha de remar, és el que constitueix l'estil, és a dir, tot aquest conjunt d'agilitat i de força, d'elegància i de precisió que distingeix un bogador de classe superior a un bon remer ordinari. Aquest estil del rem ha estat definitivament fixat pel nostre gran campió Lein i a l'estudi del seu cop de rem cal dedicar-se si hom vol ésser un remer de primer ordre.

L'ATAC: El principi primordial d'on es deriven tots els moviments executats pel remer, des que la pala del rem toca a l'aigua fins al moment que en surt, és la fàisó amb que hom deu prendre contacte amb l'aigua per mitjà del seu rem per tal de crear-se el punt migfy que li és necessari perquè avanci l'embarcació. Una petita explicació teòrica és necessària per a comprendre per què serveix l'atac.

El rem constitueix una palanca dita de segon ordre en la qual el punt d'aplicació de la resistència (sistema del portant) està situat entre el punt d'aplicació de la potència (brag del bogador) i el punt d'apoi (l'aigua).

Així, doncs, en aquest gènere de palanca, el brag de palanca de la força P A és més gran que el brag de palanca de la resistència R A; sabut és que qualsevol que sigui el gènere de palanca, la llargada de cada brag es compta partint del punt d'apoi; una palanca així és, doncs, totalment favorable a la potència; però en virtut del principi de mecànica, ço que hom guanya en força hom perd en velocitat: el moviment imprès al punt d'aplicació de la resistència (sistema de l'embarcació) serà petit en comparació a la força esmerçada. Dosem algunes explicacions absolutament necessàries sobre aquest punt tan important ja que el prendre un punt de suport en l'aigua amb un rem és, en resum, el remar.

(Seguirà)

va denunciar per haver cobrat per botxar, la Federació no ho va poder provar, pretenen crear una Federació independent i a Barcelona certs periodistes s'han pres la cosa molt a la valenta.

Creiem que no val la pena d'atapeir el crani dels lectors amb la ressenya de semblants projectes. Només volem remarcar que pel que es veu els madrilenys, vist que el títol de Ruiz perilla, (tres matches nuls i una desfeta en els darrers combats), no es volen quedar sense títol i és per això que s'han apresat a oferir la presidència de l'incipient organisme a un títol de Castella...

No fa gaires dies, un operador cinematogràfic i una colla d'amics filmaven, en un aeròdrom del Prat, algunes escenes d'aviació, en les quals un pilot molt conegut feia de—diguem-ne—protagonista.

Arribat el moment en què un passatger havia de pujar a l'avió, l'operador, dirigint-se a En Lluís Foyé—l'ex-directiu del "Real Aero Club"—, va dir-li:

El discurs del barcelonista

Ja som campions! Et, senyors, ja ho som, com l'any passat, i com l'altre; com ho serem l'any que ve i el de després, i tots els anys que vinguin, perquè contra nosaltres ningú no hi pot res, ni hi podrà mai. Som els més guapos, i guanyem perquè podem i volem. Som campions perquè som onze mil i allà on nosaltres som, com que som els que cridem més, tots els altres han de callar, i si criden els ofeguem la veu. Ho som perquè tenim el millor equip, i dins de l'equip la millor davantera peninsular, i dins d'aquesta davantera la millor ala del continent.

Som campions perquè hi tenim dret, i els nostres diners ens costa. Que per això som socis, per guanyar, i per tenir una victòria a celebrar cada diumenge, i a més a més per poder mirar amb aire de despreci olímpic els de l'Espanyol.

Som campions per tradició i perquè mentre el món sigui món no podem deixar d'ésser-ho, i el dia que passés una desgràcia així, fóra senyal que ha arribat l'hora de l'Apocalipsi, i d'anar de pet a la vall de Josafat, i aquí i tot tornàrem a ésser campions.

Ho som perquè tenim tots els asos, que també els nostres diners ens costen, i a més a més, tenim els asos que tenien els altres, i si aquests no els fem servir, i els tenim al segon i al tercer, el fet és que els que els tenien ja no els tinguin, així les victòries sien més planeres.

I ara que ja som campions, anirem a València i a Màrcia i guanyarem igualment; i després anirem a Sevilla o a Madrid i a Bilbao o a Irún; i després de viatjar per tot Espanya i de treure el fetge per la boca, amb el Sister anirem a Saragossa a jugar la final, i hi arribarem mig morts, però mig morts i tot guanyarem l'altre finalista i tornarem a ésser campions peninsulars. I ho serem perquè a més a més de costar-nos les nostres pessetes, també ens haurà costat la nostra salut; i tornarem a casa rones de tant haver cridat, i amb l'estómac atrotinat de tant haver menjat per les fondes i pels trens i els vaïells; i hauré de fer un mes de llit per refer-nos, però tot ho donarem per ben passat si podem arribar un any més a campions; i on el nostre desvariety insultarem el públic de tots els Clubs i els de la Junta i els nostres propis jugadors, i cridarem l'ladre a un àrbitre imaginari, perquè el nostre somni febril estarà ple de escenes dramàtiques com és el pagar la quota de soci, i sentir que piten off-sides quan els nostres davanteres avancen, i veure com els davanteres contraris passen el Planes... però tot serà bona aigua, i ens posarem bons, i tindrem una convalescència dolça, i després farem sabut per a l'any que ve per a tornar a ésser campions.

Som immortals, perquè el que ens hagi de fer la pols encara ha de néixer, i vaja, que ja n'hi ha prou. Aquí fins ara no ens hem fet respectar perquè no volíem molestar ningú; i es que érem massa modestos. Però ja ha arribat l'hora que se'ns tracti com ens mereixem, i que per allà on passi un barcelonista hi hagi música, i que la gent se'ns tregui el barret; ja és hora que els pocs asos que han quedat escampats pels clubs de per aquí es preparin a jurar la constitució, que voi dir a signar contracte pel Barça la temporada vinent; ja és hora que els socis dels altres clubs, si no volen seguir tenint disgustos, es passin al nostre Club, perquè d'onze mil passem a vint i a cinquanta i a doscents mil. I el que encara remuïm més val que oïti a amagar-se, perquè allà on hi ha el Barça, els demés ja es poden desar, perquè si no es deseen els desarem nosaltres.

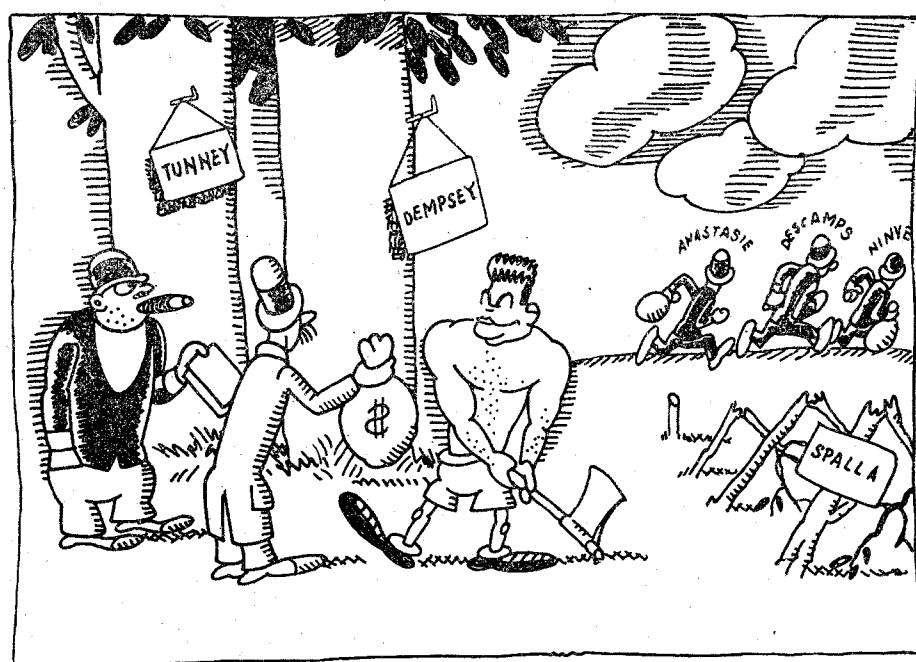
I prou, perquè ja no hi ha res més a dir. Ara ja no més cal una cosa: que el que encara no tingui carnet, passi per la plaça del Teatre, a les golfes del Principal Palace, ompli la proposta de soci, i se'n vagi al lliu tranquil, després de fer-se retratar.

Per la transcripció

August Berenguer

—Apa, pugí, vostè que també és pilot.
—Oh Es que...—respongué l'interpellat.

—Vinga, home, no ens faci riure. Pugí!

Paulino.—Aquests arbres em costaran més d'aterrar, però almenys ara em sembla que cobraré...

Bàscules
Arques per a Cabals
Pibernat
Carrer de Parament, 9

—Però tot i les bromes i mofetes d'uns i altres, no va haver-hi manera de fer-lo volar.

Després, de tornada cap a Barcelona, en Foyé, tot colpit-se suauement el pit, repetia:

—Es a causa del cor, saben... el cor... Autèntic!

Un hockeyman explicava ahir un partit a un periodista d'aquells que han de fer quatre o cinc ressenyes d'actes realitzats el mateix dia i a la mateixa hora.

—Qui va fer els dos gols?, preguntà el periodista.

—Jo els vaig fer tots dos. A veure, a veure, doncs, si em tracteu bé.

El nostre redactor de basket-ball es plany que un mateix àrbitre hagi d'arbitrar tres partits en un sol matí. Es clar, si només cobra cinc pessetes per partit, n'ha d'arbitrar una colla per fer-se un jornal de decent.

Un dia d'aquests, la Federació de Fútbol va prendre un acord secret — que com tothom sap, són els que corren més de pressa.

Un federatiu, molt bona persona per cert, no semblava pas massa partidari dels acords secrets. No per res, sinó per qüestió de temperament. Deia:—No puc fer-hi més: un secret m'és una purga, i l'he de treure, sigui com sigui.

Es va estenent el costum d'organitzar, al costat dels Clubs de fútbol, grups d'incondicionals declarats, que acompanyen llur club onsevilla que vagi. A Sans hi ha "Els Canaris"; a Terrassa, la "Taula del Penal"; a Manresa, "Els Bons".

El record l'han batut "Els Esteve", del Gimnàstic de Tarragona, que tenen un "groom" d'uniforme, amb les lletres de la "penya" al casquet.

La "Confederación Deportiva", que ningú no ens negarà que realitza una tasca protectora, ha demanat a la Federació de Boxa l'exigua quantitat de 1.000 pessetes en concepte de quota anual.

Després de la penyor de 500 pessetes que va ésser imposada a la Federació de Boxa, per satisfer la qual la caixa va quedar eixuta i encara els federatius van haver d'afegir-hi diners, aquella quota ha estat objecte de regateigs. Però el Mesalles es mostra inflexible, no en rebaixa ni cinc, i d'altra banda, si la Federació de Boxa és expulsada de la "Confederación", adéu viatge d'algun federatiu a les Olimpíades de l'any vinent!

Va ésser a Barcelona, procedent de Londres, un senyor Alcaraz, per tal d'organitzar una excursió del Barcelona a l'Amèrica del Sud, segons sembla. Les propostions parteixen d'un grup de pseudo-promotors argentins.

Al Barcelona, de massa ganes que teneu de fer el viatge a l'Argentina, són molts els que no poden trencar el son.

Amb evident inoportunitat i no menys evident injustícia, un inquiet periodista va dir setmanes enrera, des d'un periòdic, que no hi havia a la Federació Catalana de Boxa altra persona seriosa i capacitada que el seu president senyor Josep Olois.

Arran d'aquestes manifestacions, les coses es varen complicar de tal manera en el si de la Federació, que el senyor Olois va haver de dimidir, i el més curiós del cas és que, malgrat de diverses conferències i reunions prèvies, hom no ha trobat encara la persona seriosa i capacitada que ha de reemplaçar-lo en l'esmentat càrrec.

El que prova que en les manifestacions injustes i inoportunes del periodista esmentat hi havia almenys un fons de veritat.

Ahir, al partit final de hockey Polo-Universitari, un hockeyman de tota la vida, segurament, el degà dels jugadors i el de més prestigi, va sostenir una discussió amb l'àrbitre, el qual va amenaçar el jugador amb l'expulsió immediata.

El jugador deia tot indignat:—Estem perduts, ja no es respecten ni les "canes"!

Al cross de Sabadell hom va remarcar l'absència de les primeres figures del "tinglado" atlètic.

Diu que ahir a Sabadell hi havia dos cross: al matí, el cross del bosc de can Fen i a la tarda, En Cros de l'Europa. (Nota important: Aquest "xistu" ens l'ha dit un de Terrassa.)

FIJAPELO
Fija el cabell conservant-lo tot el dia BRILLANT sense engrasar-lo
Es l'ideal dels pentinats moderns per a Senyores i caballers
Prenguin nota i provi un flascó

PERFUMERIA PARERA BADALONA

La novena jornada del Concurs d'Hivern

Com sempre que lluita l'equip Vila, l'interès per la jornada arriba al seu màxim. I és que no en debates el constant entrenament dels seus elements, junt amb l'entusiasme que tenen, el fa l'equip més interessant del concurs. Ell és l'únic equip que ha sabut comprendre tota la importància que té l'handicap, i per això obté els excel·lents resultats que li donen l'hegemonia en les curses. Els progressos dels seus elements és quelcom tan digne d'elogi, que no volem deixar-ho passar sense fer-ho constar. D'ells Borràs i Vila són els que més n'han fet. Per això sol ja es mereixen ocupar dintre la classificació el lloc de "leader" que actualment ocupen. És en el water-polo on aquest equip té la seva ombra, i no degut a cap causa externa, sinó única i exclusivament a una tara ben seva, la falta d'un conjunt veritat, que faci donar el major rendiment a les individualitats positives de què està format.

L'equip Serra, que era l'altre equip en lluita, feu un paper excel·lentíssim, disputant bellament les curses i sobretot venent en el water-polo.

Els resultats foren:

100 m. lliure.—Galdós, que havia donat 4 segons a Leon, no el va poder aconseguir. Feren respectivament 1' 23" 4/5 i 1' 23" 3/5. Perdido, sortit a 1", feu 1' 23" 3/5, i Torres 1' 42", sortit a 4".

100 m. esquena.—Vila, malgrat la cursa esplèndida que feu, no aconseguí sinó el tercer

CASA DEL POBLE
Carrer d'Aragó cantonada Casanova
Demà, dimarts, gran sessió de boxa
Nou combats a quatre rounds a l'americana
MURALL contra MOMPÓ
VALLESPIN contra SABATER

Entrada general 1 pesseta
Preferència 2 pessetes

Lloc. 101 temps real de 1' 27" 2/5 ens diu prou bé tot l'esforç realitzat. Guanyà Segalà fent 1' 38" 1/5, havent donat 1", seguit de Serra, amb 1' 39" 3/5. En Borràs feu el quart, amb 1' 50", havent donat 6".

100 m. braça.—Arlat no es deixà passar per ningú i acabà amb 1' 43" 3/5. Fontanet, que havia donat 8", feu 1' 45", i Cerny, que n'havia donat 3", feu 1' 50".

100 m. crol.—Lluita ferma fins als darrers moments. Galdós guanyà fent 1' 38" 2/5, després d'haver sortit 10" de desavantatge. Serra feu el segon 1' 39" 3/5, sortint a 3". Mora 1' 40" amb 6", i Canoves 1' 43" 3/5.

200 m. lliure.—Borràs en fou el gran triomfador, consagrant-se en ella com a vencedor. Feu realment 2' 51". Amb això està tot dit. L'ordre fou: Borràs, 3' 19" 7/10 (28" hand); Guin, 3' 27" 2/5; Castro, 3' 27" 2/5 (21" hand); Asensio, 3' 27" 3/5 (17" hand); Leon, 3' 52" 3/5 (10" hand); i Arlat, 3' 54" (18" hand).

Water-polo.—D'haver jugat com ho feu a la primera part, és indubtable que l'equip Vila hauria depassat, i de força, l'handicap que donava de cinc gols a l'equip Serra, però el canvi de tàctica i el batall que armà davant de la porta contrària, en lloc d'ajudar-lo el perjudicaren fins a no permetre-li marcar més que quatre gols. L'equip Serra desprecia dues ocasions mortals per a marcar, però

MITIONS
DEU RALETS BEN GASTATS

amb tot va saber tancar-se en una defensa que li fou tan profitosa que li feu guanyar el partit per 5 gols a 4. Àrbitra Vilamala, suposem que a gust de tothom. Els equips eren: Vila.—Galdós, Borràs, Castro, Vila, Mora, Segalà, Fontanet.
Serra.—Canals, Canoves, Solà, Cerny, Leon, Arlat, Suasi.

Puntuació.—L'equip Vila aconseguí 25 punts per 22 l'equip Serra.

EL CONCURS DE L'ATLETIC

Hagué d'ésser suspès pel mal estat del mar, que impedia celebrar la cursa de natació. Per acord del jurat les proves de diumenge se celebraran en una data, després de la darrera jornada.

El Campionat de Promoció

La seva situació actual

Enguany aquest campionat, amb el camí que porta, sembla no s'acabarà, sobretot el corresponent als grups de Barcelona.

El grup de Lleida és l'únic que ha fet ja tots els seus partits, però a la Federació hi ha unes quantes protestes dels Clubs que integren aquest grup, entre elles una del C. d'E. Calella, que, si fos fallada per la Comissió de Reglaments a favor del Club esmentat, portaria molt d'enrenou, car, en cas d'ésser així, hauria també de fallar a favor dels altres que es troben en el mateix cas; la qual cosa portaria un canvi radical en la puntuació de tot el grup, que actualment és com segueix:

Canet, 15 punts.
Calella, 13 id.
Catalunya, 12 id.
Poble Nou, 12 id.
Hospitalenc, 7 id.
Artigüenc, 4 id.

Del Grup del Centre se'n ha dit, i és molt probable que així fos, que la Joventut Terras-

Excursionistes...

No us oblideu de proveir-vos de

Pasta NIX

Lis afaitareu bé, de pressa, a qualsevol lloc del pla o de la muntanya, en poblat o en plena naturalesa.

I si el sol, la pols i els vents recremen la vostra cara, una lleugera aplicació de

Pasta NIX

tornarà la suavitat a la vostra epidermis.

Tub de Pasta NIX, 2,50 ptes.

senca ha cedit els punts del partit que havia de jugar amb el Granollers, i per tant, seran tres els empatats en el primer lloc: Granollers, Atlètic del Turó i Ripoll, que hauran d'eliminar-se quan la Federació assigni dates per aquests dos partits, car és molt probable que l'eliminació es faci pel sistema d'eliminar un club amb un altre i el guanyador amb el tercer.

La puntuació és la següent:

Ripoll, 12 punts
Granollers, 12 id.
Atlètic Turó, 12 id.
Vich, 10 id.
U. A. d'Horta, 8 id.
Joventut Terrasenc, 5 id.

El grup més confós és el de Ponent, i el campionat d'aquest ha assolit una importància que segurament portarà moltes discussions i acords federatius.

Actualment queden a fer tres partits, tots tres al camp del Sitgetà, amb el Vilafranca, Santboià i Santfeliu. El primer d'aquests havia de jugar-se el dia 6, però es va suspendre per no presentar-se l'àrbitre, negant-se el Col·legi a enviar-ne cap al camp del Sitgetà, allegant que varen agredir a un àrbitre en l'esmentat camp i la Federació no els va castigar com corresponia.

Amb això, el Comitè Provincial es va desentendre d'aquest afer, traspasant-lo al Regional, que resolrà el que s'hagi de fer i entretant els partits que manquen, es van ajornant.

El Vilafranca és el que porta millor campeonat i està al cap de la puntuació, però en cas que perdés amb el Sitgetà i aquest cedís els punts al Santboià, com ja es diu molt, quedarien empatats Vilafranca i Santboià, i tots dos haurien de jugar un partit de desempat a un camp neutral, que dit sigui de passada, seria de la "màxima patacada", si tenim present de la manera que varen ésser tractats i acompanyats els vilafranquins al camp de Sant Boi.

La puntuació actual és així:

Vilafranca, 15 punts.
Santboià, 13 id.
Vilafranca, 11 id.
Güell, 8 id.
Sitges, 3 id.
Santfeliu, 2 id.

TARRAGONA

La puntuació del Campionat de Tarragona és com segueix:

Reus Deportiu, 11
Vendrell, 10 punts.
F. E. Tarragona, 6 id.
Helvetia, 3 id.
Riudoms, 3 id.
Atlètic Vallenc, 5 id.

Els Reus Deportiu i l'Atlètic Vallenc porten un partit jugat menys que els altres.

MITIONS
DEU RALETS BEN GASTATS

L'Atlètic Vallenc i l'Helvetia de Reus estan classificats tal com va fer-ho l'àrbitre, o sigui, donant els punts a l'Atlètic, per no presentar-se l'Helvetia de Reus.

LLEIDA

A Lleida enguany no s'ha celebrat l'acostumat Campionat de Promoció, per manca de Clubs que volguessin prendre-hi part.

GIRONA

La puntuació actual és:

Palafrugell 11 punts
Girona 5 "
Sant Feliu 5 "
Olot 1 "

Com és sabut, hi ha a resoldre una protesta de l'acte del primer partit Palafrugell-Girona.

ESTABLIMENTS

FAMOSOS RESTAURANTS

per la seva carta apetitosa, els seus coberts suculents a 3,50 els seus abonaments de gran senyor

Excel·lents Menús a 5 ptes.

ESPECIALITAT EN BANQUETS

Concertistes tarda i nit

Diputació 202 - Telèfon 2230 A

Passatge del Crèdit, 5 i 7 - Tel. 1009 A

MOTORISME

La II cursa de l'Ordal

Ja anunciàrem que gràcies a l'Automòbil Club i el Moto Club, enguany tindrà lloc una cursa a la costa de l'Ordal, el 13 de març, entre els quilòmetres 70'400 i 65'400, de la carretera de Barcelona a Tarragona, o sigui, el mateix recorregut de l'any 1918, primera i única vegada, fins ara, en què s'ha celebrat la prova de l'Ordal.

A la cursa podran prendre part motos, motos amb sidecar, sidecars i cotxes. Per a aquests darrers hi haurà una copa, medalles de plata i de bronze. Per als altres, medalles d'or, plata i bronze, i una copa per al recorren del dia. Per a l'atorgació del primer premi dintre cada classe, en la categoria Esport, caldrà superar els temps assolits per totes les inferiors

FIXOLINA CANIGÓ
FIXA I CONSERVA EL CABELL

precedents. En la categoria Curses, caldrà superar el temps corresponent als de la classe homologa en la categoria Esport. No seran admises inscripcions d'un mateix vehicle, ni d'un mateix concursant, en diferents classes.

Es de suposar que els records de la costa, establerts en 1918, seran depassats aquest any, tot i que aquells no són pas negligibles.

Malgrat que no s'hagin formalitzat inscripcions, encara, pel que es pot recollir en els centres motoristes, la participació serà nombrosa i interessant. Afegim que és segur que hi faci el seu debut en cursa la marca Ricart, ja que no pogué fer-ho dissabte a la "Cuesta de las Perdices".

CICLES !
ESPORTS **BENEDID**
Les darreres creacions
Aragó, 270
Telèfon 243 A
BARCELONA

CATALUNYA

A GIRONA

PALAFRUGELL 6 U. D. GIRONA

El Palafrugell va presentar-se complet i el Girona sense els jugadors desqualificats sense porter car el del reserva també està lesionat.

Va jugar de porter amb el Girona Lurís que feia dos anys que no ho havia fet. Deixem de fer comentaris sobre el joc emprat pels del Palafrugell, car ja es cuidarà la Federació Catalana de prendre mesures enèrgiques en evitació de fets com els succeïts.

El partit l'àrbitre Castarlercas a satisfacció.

A OLOT

OLOT F. C. o A. D. SANT FELIU

Olot. El que jutjà l'interès de la partida per el resultat oficial apuntat, en l'encontre entre els esmentats equips en el partit de campionat hagut el diumenge en el nostre camp, no astorà pas encertat.

El joc dels locals fou millor i de més domini que l'emprat pels forans, que fou dur, per no dir brut, ja que anaren sempre contra l'home i no a la pilota.

Ultra això, hi hagué el gol que l'àrbitre anul·là a l'Olot, i que era com a tement legal.

L'àrbitratge va ésser fet sense cap ni centener, però deixem de comentar-ho, car ens podrien creure parcials.

A REUS

F. C. VENDRELL, 2 — REUS DEPORTIU, 11

Aquest encontre havia despertat certa expectació perquè els dos equips portaven la davantera en el campionat. Però ben aviat, després de començar l'encontre, es palesà la superioritat de tècnica dels locals, que s'imposaren definitivament marcant els onze gols que hem dit, i tots ells d'una manera forga bonica.

Cal dir però, que els vendrellencs han jugat amb un entusiasme magnífic i fruit de tal condició han estat els dos gols aconseguits un a cada part del partit.

No hi ha hagut entre jugadors cap nota dolenta, desenrotllat-se normalment tot l'encontre; però quan faltaven 5 minuts per acabar, els acompanyants del Vendrell han originat un conflicte, a causa del qual, el Vendrell no ha acabat el partit, tot i els requeriments de l'àrbitre senyor Coll, que ha actuat amb força encert.

A VILAFRANCA DEL PENEDES

ATLETIC DEL TURO o VILAFRANCA 5

Vilafranca. Amb el motiu d'estar pendent l'assumpte de l'encontre de campionat Sitgetà Vilafranca, la Junta d'aquest desitjosa que els aïments d'aquest esport, poguessin fruit d'una bella tarda de futbol, ens presentà l'equip que encapçalava aquestes ratlles, el qual està amb igualtat de punts amb el Ripoll, per conquerir el títol de campió del Grup Centre.

El partit fou molt disputat notant-se la superioritat dels local com ja hi indica el resultat, però amb tot i això, els forans feren una bella partida doncs es defensaren d'un faiso immodorable.

Els locals demostraren novament la seva vàlua, confirmant ademés, que el pionat, obtingut, mercès a la seva gran lloc que ostenta actualment en el camplase.

Els gols foren fets, tres a la primera part i 2 a la segona, i entrats per, Gandara 2, Cundet 2 Jové i Guasch.

Es distingiren, el porter per els forans, i Gandara, Jové, Ferrer i Candet per els locals.

U. E. VILAFRANCA, 3 - C. D. MARGARIT, 0

VILAFRANCA.—Pou un partit molt disputat i de gran bellesa de joc. Durant el primer temps els locals dominaren lleugerament, marcant el primer gol per mitjà de Vila en començar una pilota que havia rebut a una fonsa fora. Tot just iniciat el segon temps, Soriano obtingué el segon d'un xut fulminant, que feu inútil l'estrada del porter. A despit dels esforços de l'equip foraster, els unionistes dominaren intensament, tirant diversos còrners seguits. Uns vint minuts abans de finir la partida, Segon aconseguí el tercer i últim gol. Aquest nou gol i la poca energia de l'àrbitre feu que el joc s'endurís, anant-se més a l'home que a la bola. La partida acabà amb un xut fulminant de Roca, molt ben deturat pel porter del Margarit.

L'equip guanyador arrengrerà a Carretero, Miró, Coll, Berroga, Baster, Felin, Vila, Roca, Soriano, Segon i Cuscó.

A TARRAGA

F. C. TARRAGONA, 2-C. D. TARRAGA F. C. 3

TARRAGA.—S'ha emprat en bastant temps d'aquest partit un joc excessivament dur. L'àrbitre Llores ha fet tot el que ha pogut per reprimir-lo, però no ho ha aconseguit del tot. A mida que anava avançant el temps, més s'embrutava la cosa. Dos jugadors per banda han hagut d'ésser assistits, sense comptar que altres estan marcats de les "carícies" donades per llur rival.

En general, la partida hauria agradat molt més si no s'hagués arribat a aquest extrem, puix l'equip visitant, pel joc ràpid que té, hauria fet molt mozt el match.

Els locals, faliats de diversos titulars, com són Batalla, Sória, Bonastre (aquest avui, amb motiu del servei militar, traspasat al (cràdia), no han agudat com en accions anteriors—en especial la davantera—on s'ha ressentit més que en la resta de l'equip, amb tot i la reparació d'En Puig.

Els vencedors eren: Pont i (capità), Seriol, Costa, X. Riber, Maymó, Goma, Cucurull, Reig, Puig, Güell i L.

AI CAMP i la CIUTAT
AMB UNA LAMPARA DE MA
I PILA ELÈCTRICA
LOT
TINDREU LLUM BLANCA I PERMANENT
A TOT ARREU
Passaig de Sant Joan, 17 - BARCELONA

CADENES COLUMBIA
per a bicicletes,
motos, camions, etc.
Agent exclusiu: E. Corfès Pascual Cort catalanes, 672 - Barcelona

ATLETISME

Ahiir va celebrar-se el
Campionat de Catalunya
de Cross

Hi assistí nombros públic. L'organització fou bona i els atletes concurrents, força nombrosos

Des de ben matí els trens que conduïen a Sabadell es veïeren força concorreguts dels amants de l'atletisme que es dirigien a la vella ciutat per a presenciar la gran lluita que, per a la conquesta del campionat de Catalunya de Cross l'hiurien gairebé tots els millors atletes de la nostra terra.

El bosc de Can Feu ben aviat es veié ple de nombros públic que d'aquella ciutat hi acudí. També els sabadellencs volien aprofitar l'ocasió que se'ls oferia de córrer-se el campionat en els seus terrenys.

Veritablement, poques vegades hem pogut apreciar la gran afluència de públic que ahir veíem a Sabadell. De totes maneres, la importància de la prova bé s'ho mereixia.

El lloc on es celebrava el novè campionat català de cross no podia ésser millor. El bosc de Can Feu sembla fet a mida per a aquesta mena de curses.

Tres voltes al bosc, que eren d'uns tres quilòmetres i mig, componien el trajecte a recórrer, no pas gaire pla.

L'ORGANITZACIO

La cura amb què s'organitzà la prova fou proporcionada a la seva importància.

Totes les entitats esportives de Sabadell, com són la Unió Ciclista, Penya Ciclista, Brot Vallesà, Joventut Excursionista Pensament, Velo Sport, Centre Excursionista Terra-Mar, Centre Excursionista Sabadell, ajudaren molt eficientment a l'organització, la brillantor de la qual es deu en gran part als components d'aquestes entitats.

L'última que el temps deslluïu un xic la prova.

Naturalment, el temps espatà algú i féu que alguns, malgrat llurs desitjos, no es presentessin a presenciar la lluita.

El circuit estava molt ben marcat i atès i malgrat la pluja, el perfecte marcat de calç no permetia pas que ningú es desviés. Més de vintanta individus pertanyents a les entitats sabadellencs que hem anomenat, acordaren el circuit i tingueren els controls a l'ur cura.

LA CURSA

Un detall que feu constar amb gust és que es donà la sortida puntualment a l'hora anunciada. A les onze, doncs, els corredors es llançaren a la lluita i ben aviat ens donàrem compte de com havia d'anar.

Tàpies, Palau, Ferrer, Ramon, Miquel i Arbul ben aviat es distancien. Portaven un tren fortíssim. A la primera volta passà primer Tàpies. A la segona volta, continuà el mateix al cap, però amb el pas molt més fluix. En canvi, l'escamot que el seguia s'havia disgregat bastant. Miquel es retardà i Arbul també, i Gil, que fins llavors s'havia mantingut a l'expectativa, atacà de ferm i ben aviat es col·locà en bona posició.

El vencedor estava ja gairebé vist, i la lluita pels altres llocs es presentava difícil.

Els dos entusiastes defensors del Reus Deportiu, Marimon i Salvat, En Serra del Sans i Belmonte, del Bages, seguien fent una cursa brillantíssima, però les característiques del recorregut no afavorien pas gaire. Salvat es veié fortament atacat pel "blau", cosa que el retassà molt i li féu perdre el lloc que per dret li pertanyia. En canvi, el seu company d'equip seguí amb el pas segur i al final es classificà en molt bon lloc.

La tercera volta fou la que decidí els llocs secundaris, ja que per l'avantatge que Tàpies portava a la segona, era difícil que perdés. En aquesta última volta fou, doncs, on Gil, rendint el seu màxim esforç, assolí de passar a Palau col·locar-se en segon lloc, i amb Ferrer darrere d'ells dos.

Al lloc d'arribada, ple de públic, entren els corredors pel següent ordre:

1. Salvador Tàpies, 10,600 metres, en 33 minuts 58 s. 6/10.
2. Joaquin Palau, en 34 m. 22 s. 8/10.
3. Miquel Ferrer, del F. C. Barcelona, en 34 m. 46 s. 6/10.
4. Ricard Ferrando.
5. Pere Arbul, del R. C. Espanyol.
6. Miquel Ramon.
7. Marcel Marimon, del Reus Deportiu.
8. Antoni Gràcia, del R. C. D. Espanyol.
9. Miquel Ferrer, del F. C. Barcelona.
10. Martí Serra, de la U. E. de Sans.
11. Pere Bosch, del C. D. Europa.
12. Ramon Belmonte.
13. Manuel Curiel, del R. C. D. Espanyol.
14. Joaquin Miquel, del R. C. D. Espanyol.
15. Lluís Belmonte, del C. E. C. Bages.
16. Simon Calvert, de l'A. E. Tagamanent.
17. Juli López.
18. Frederic Roig, del F. C. Barcelona.
19. Josep Hernández, del F. C. Barcelona.
20. Joaquin Sors, del C. D. Europa.

Fins a 64 arribats.

Com pot veure's, la classificació no podia pas ésser més sorprenedora. Ningú no ho esperava pas. Aquells que no sortien en les curses, d'entrenament han sofert una lligo que els entusiastes "no consagrats" els han donat.

La preparació dels concurrents és verament formidable; ben bé ens ho han demostrat. L'última gran és que existint aquell tristament cèlebre "afer", la nostra representació al campionat peninsular no podia ésser tan brillant com podria.

De totes maneres, preferim que hi vagin els entusiastes que no tenen cap taca en l'afer, que no pas que s'hi presentin aquells que podrien aixecar protestes raonables, de les altres Federacions.

Preferim la voluntat dels petits a la victòria que ens podrien portar les reconegudes figures.

Els Salvat, Marimon, Ferrer, Belmonte,

El Campionat de Catalunya de fútbol

(Penúltima jornada: 13 de febrer de 1927)

El Barcelona és novament Campió de Catalunya, mentre
que el títol de sots-Campió és encara indecís entre
l'Europa i l'Espanyol

Tornarà a celebrar-se el partit entre l'Espanyol i el Gràcia?

En el Grup B, el Gimnàstic, de Tarragona, continua al davant, però el Manresa pot aspirar també al títol de Campió

Impressió de la jornada

Els fets han vingut a confirmar plenament els nostres pronòstics... compartits, diem-ho de seguida, per la majoria dels que segueixen amb afició a aquest joc de corbóls que es disputa a Catalunya de fútbol. En la penúltima jornada, el Barcelona no ha fet més que confirmar una altra vegada les seves seguretats de Campió, i l'Europa ha ensopegat — cosa gairebé prevista — a Sabadell. Donada la forma del cercle de Gràcia enquany, hom no ha pas de comptar amb la seva victòria diumenge que ve en jugar contra el Barcelona, si no s'infiera un d'aquests miracles com només es veuen en fútbol; per alguna cosa vàrem apuntar dies passats que no era de creure que arribassés als 18 punts i que en aquestes condicions el sots-campionat era encara per ell molt problemàtic.

L'Espanyol en assolir la seva tan justa victòria damunt el Sans, ve a donar una grossa nota d'actualitat a la solució que pugui recurre en la seva protesta formulada per via doble, al seu partit amb el Gràcia; és clar que si no hi hagués aquest ofer entre mig, l'Espanyol estaria avui amb dos punts de diferència de l'Europa; però qui s'atreveïa a dir, de la manera que estan plantejades les coses, que no es repetirà el dit encontre?

Aquesta i no altra ha estat la transcendència de la jornada, i no deixa d'ésser aconec que una classificació que fins a mig campionat no oferia cap mena de neguit, ara, a les acaballes del concurs, es presti encara a tantes complicacions numèriques.

En el Grup B és on, al nostre entendre, la darrera jornada recelista el màxim d'importància, sobretot perquè pot significar per als tarragonins la plena confirmació en el títol de campions, o que pel contrari quedin empats amb el Manresa; aquests, poden possiblement canviar els andreuencs, però al Gimnàstic li serà cosa fàcil desempallegar-se de l'Uro?

Els darrers partits que falten jugar

GRUP A

20 de febrer:

Terrassa-Gràcia
Sabadell-Espanyol
Europa-Barcelona
Badalona-Sans

GRUP B

20 de febrer:

Sant Andreu-Manresa
Uro-Gimnàstic
Júpiter-Lleida
Atlètic-Martinec

Centre d'Esports, de Sabadell, 2-Europa, 0

Sabadell.—Heu's aquí una partida que si pel que al Sabadell fa referència no tenia cap altre interès que la convicció d'una victòria que faria sonar la qualitat del seu adversari; en canvi per aquest — i tenint en compte l'estat actual de la classificació — el partit era de necessitat, sinó una victòria, almenys un empat; amb això, en tenia ben bé prou per a tenir ja segur el sots-campionat. Això darrer és el que ha donat un interès remarcable a aquesta topada; interès que s'ha vist confirmat per la nombrosíssima concurrència.

Pera, Bosch i alguns més ens han de representar i potser que si no guanyem, moralment serà millor el paper.

La nostra més ferma felicitació a aquests voluntariosos xicots que s'han presentat en totes les curses de preparació i que fan esport per esport.

La nota no gaire falagüera que ahir poguérem constatar a Sabadell, fou l'acord que es prengué de deixar córrer a tots els atletes amb els "maillots" dels clubs que estaven bé o malament inscrits.

Sols En Ferrando es negà, donant proves una vegada més de la seva sinceritat, a vestir el jersè del Tagamanent, com li havien ofert. Ell volgué córrer indepenent, perquè al voltant d'ell no se sentessin més males precedents. També Gil vestí independent.

Ho fem constar amb sentiment si es vol, perquè fou la nota desagradable de la gran prova tan brillantment organitzada per la Federació i a la qual amb tanta eficàcia cooperaren les entitats i els esportius sabadellencs.

CLARK

que hi havia al camp del Centre d'Esports, moments abans de començar la lluita.

Ambdós cercles es posaren d'acord, perquè curés de dirigir la partida un col·legiat valencià: fou el senyor Leonarte.

S'arreglaren, per l'Europa: Florença, Serra, Alcoriza, Artís, Pelau, Maurici, Girónes, Bestit, Cros, Monleón i Alcázar.

Sabadell: Ventura, Cabedo, Sorribes, Martí, Devesa, Tena I, Sanguesa, Bertran, Tena II, Virgili i Pérez.

COM JUGA EL EUROPA

L'onze europeu, que fou qui va iniciar el joc, ens donà a impressió que anava de dret a aconseguir una victòria indiscutible. L'enert amb què féu les primeres jugades, feia pensar d'aquella manera.

Els davanter, impetuosos, i molt particularment encertats en les passades, ens feren gaudir uns pocs minuts de fútbol excel·lent.

Mitjos i defenses seguríssims en els seus llocs, no deixaren que l'adversari passés del mig camp. Però això va durar ben poc. Un perillós avenç sabadellenc, que de bon prim vingué com no acabà en gol, va ésser el factor que va dissoldre inesperadament el conjunt admirable de l'Europa.

Els mitjos, com si no tinguessin prou confiança amb la parella defensiva, començaren a jugar retardats, la qual cosa anà acompanyada d'una reacció formidable dels locals, que obligaren a continuades intervencions de Florença.

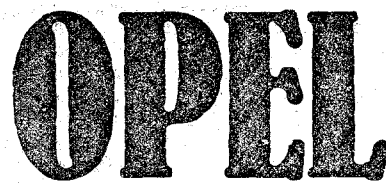
Al nostre concepte, no sigui aquesta tàctica emprada pels mitjos de l'Europa, gens encertada; i més, si tenim en compte que la parella Serra-Alcoriza actua en tota la partida, de manera superior. Manrià va ésser el què més destacà, però no arribà pas de bon troc a altres actuacions que li hem vist. Pelau jugà pesat; la davantera sabadellenc el burlava amb molta facilitat. L'Artís destacà més a la defensiva que a l'atac.

Ja hem esmentat que la defensa va estar encertada; però, cal que fem remarcar també, que Serra, sense titubències de cap mena, podem concepat-lo com el millor home damunt el terreny de joc; amb la seva col·locació acuradíssima, evità dos gols segurs contra el seu mare; i en altres ocasions tingué cura de rectificar amb enert algunes sortides ben poc afortunades del seu porter.

Parlem-ne de Florença; aquest xicot, que jugà un primer temps força encertat, ens decepcionà de debò en el segon; bloquejats interius, molts; però el pitjor que li trobarem va ésser una sortida tant inoportuna com mancada d'experiència; i que com hem esmentat, Serra molt oportu a l'aguait, evità que el costessin cares.

Els davanter foren els que més col·laboració varen tenir a la derrota del seu equip. Si n'exceptuem els primers minuts de joc, després ja no feren res de bo. L'alà Alcázar.

AUTOMOBILS

8 HP. son els de més rendiment

Agents per a Espanya:

Unión Comercial Española
Bruch, 166 / BARCELONA

DE BOXA

Els jutges diran el que
voldran però... Barbens
va batre CícloneLes victòries de Cola i Ferrand damunt
Antonio i Flix

En entrar a fer la crítica dels tres principals encontres celebrats en la reunió de dimarts passat a l'Olympia, creiem del cas fer constar que en ells cap dels boxadors inscrits al programa aconseguí superar les seves actuacions anteriors. Amb tot cal aclarir la tasca de Barbens i Antonio, el primer per haver reeixit del començament fins a la fi a fer triomfar el seu pla de combat, i el segon per haver boxat dimarts amb molta més intenció que de costum i per haver palesat un fons que en combats anteriors li mancà en absolut. Quant als altres, hem de dir en primer lloc que Cíclone, molt ben entrenat, així si, va estar desencertadíssim, que Flix ens va donar la mesura de les seves possibilitats no tan grans, per ara, com ens havien fet creure els combats que disputà anteriorment davant d'adversaris menys experimentats; que Ferrand seguirà fastiguejant el públic mentre no es mostri més ardent en la lluita i que Cola no ens ha demostrat res que no sabem respecte de les seves grans qualitats d'esgrimista que ara resten avalorades per una forta dosi de resolució i de coratge que abans no tenia.

Cíclone va ésser batut en el combat que li tocà disputar contra Barbens. Ja sabem que els jutges donaren al final dels deu rounds un fial de match nul, però això no impideix que el considerem batut pel seu antagonista, el mateix que la majoria de les persones intel·ligents en boxa que presenciaren el combat. No hi podia haver match nul des del moment que Barbens el dominà constantment en el joc i des del moment que plaçà quatre vegades més els seus punys en els indrets vulnerables del contrari, que no pas Cíclone, qui, gràcies a les seves dots d'encalixador, no va palesar d'una falsedat ostensible la seva inferioritat i gràcies també a que el match era a deu rounds, distància molt més propícia als combats que ara s'estilen que no pas a la que necessitava un combat com el que presenciàrem. Durant tot el combat, Cíclone es va veure burlat pel seu antagonista en termes que fins hi va haver moments en què va estar ridícul, sobretot quan boxant a distància els seus cops anaven a l'atmosfera i quan en el cos a cos no se li acudia altra cosa que provocar la intervenció del director de combat en paralitzar amb els seus braços els del contrari.

Per contra, Barbens, dintre d'una gran sobrietat, va fer un joc just i encertadíssim, el mateix que practicà per batre a Quadriini d'una falsedat molt més decisiva que cap dels adversaris que ha tingut l'Italià al nostre ring. Anular per mitjà d'esquivues els atacs de Cíclone a distància i copejar-lo constantment en el cos a cos després de bloquejar amb gran mestria el cop contrari, fou en síntesi la tàctica de Barbens, una tàctica que va fer excel·lentment de no canviar durant tot el combat, car si amb ella no va decantar al seu favor el veredict dels jutges, era lo que calia. Barbens no ha de eprdre la confiança que un dia o altre el seu jpc serà aplegat per tothom i premiat com es mereix. Aquest boxador té efectivament un joc poc variat i poc brillant, però no ens cap el dubte que a l'aduc sense perfeccionar-lo pot vèncer els millors boxadors europeus de la seva categoria. Dimarts va donar davant Cíclone una impres-

só que no havia sabut donar fins aquell moment cap dels adversaris que ha tingut l'ex campió d'Espanya del pes ploma, així és, la d'aparèncr més ràpida que no pas ell.

No obstant el que hem dit, no ens atrevim a definir la superioritat de Barbens damunt Cíclone com quelcom definitiu i suficientment provat. Caldria per això que el darrer ens hagués convengut en la seva darrera actuació de que no li és possible de lluitar millorant el resultat, car no ens va passar per alt que Cíclone va estar dimarts excessivament negligent i que ni una sola vegada es proposà seriosament mantenir la lluita a distància, que era el que calia en molts moments. Aquesta i altres particularitats ens impedeixen de senar conclusions definitives i ens mouen a demanar la revenja de l'encontre baldament estiguem convenguts que trigarem a veure-la, sobretot si Barbens, tenint, com deu tenir, ganes de pujar, dirigeix la vista més enlaire. Avui Barbens pot batre a Ruiz.

El mateix que Cíclone davant del seu adversari, Carlos Flix va ésser batut per Ferrand en el joc. Flix no experimentà cap dificultat per arribar al capdaval de la lluita i fins estem per dir que potser hi arribà més sencer que en altres combats, en els quals li pertanyé la decisió: la desfeta de Flix va tenir, doncs, un origen tècnic i no pas físic com succeïx en el ring tantes vegades. La seva mobilitat, la seva rapidesa es van estacellar davant de la flem de Ferrand, que li limità gairebé sempre a desfer els seus atacs i a contratacar-lo. Val a dir que en aquesta tasca, Victor Ferrand no va estar pas massa brillant i que mantes vegades pecà de lentitud i de manca de decisió per continuar els seus atacs, molts dels quals inicià mestriolament; fou, a més, imprecís.

En el match Cola Antonio, el primer perillà durant els dos primers rounds, car Antonio

Monleón fou la més perillosa, però davant del gol, catastròfica com els seus companys de l'Europa. A aquests, Girónes féu algun avenç ben notable, però Cros — molt baix de facultats no sàpigué aprofitar cap de les jugades que se succeïren davant del marc sabadellenc.

COM JUGA EL SABADELL

El Sabadell ens obsequià amb una exhibició de la del passat diumenge contra el Badalona; però mentre en aquella partida jugà — pot dir-se — sense contrincant, en aquesta topà amb un teret defensiu quasi impossible de batre; així vol dir que els dos gols que li donaren la victòria no solament foren deguts a l'entusiasme, sinó a l'oportunisme de Tena I i Bertran, que sapigueren aprofitar les úniques oportunitats que es presentaren per a batre el marc europeu.

La davantera va ésser el millor dels sabadellencs; els seus avenços, sempre ràpida i encertats, obligaren a una continuïtat de treball als mitjos i defenses de l'Europa. Si bé tots ells es fan mereixedors a un elogi, cal destacar-se el joc de Pérez, Tena II i Bertran.

Els mitjos hi destacà formidablement Devesa; aquest jugador, de gran voluntat, va estar admirable de resistència, i amb el seu enert interceptant el joc contrari, fou un dels cooperadors més directes a la victòria de seu mare. Martí i Tena I actuanen també amb l'enert acostumat, però destacà Martí en un segon temps, que l'acredità com un jugador formidable.

Cabedo-Sorribes foren un obstacle difícil també de batre, i amb Ventura en el mare, — que va estar més segur que altres vegades — sapigueren aguantar fins al final la victòria dels seus, aconseguida als 15 minuts del segon temps.

ELS GOLS

Als 15 minuts del segon temps, Tena I marcà el primer, després de desviar el angle contrari, d'on es trobava Florença, una passada de Pérez. Al minut després d'aquest punt, Bertran aconseguí el segon i últim, rematant oportu una bala que Florença amb certa indecisió es disposava a bloquejar.

El valencià Leonarte, que tingué cura de l'arbitratge, actuà ben imparcialment; si bé, en el primer temps, sobretot, tingué alguns errors de pes, així com també demostrà no estar sobrat de molta vista.

Espanyol, 2-Sans, 1

Fet i fet, el Sans està de desgràcia. Ja l'altre diumenge, amb ocasió del seu partit amb el Barcelona, hagürem de remarcar aquesta circumstància. Ahir, davant de l'Espanyol, la mala sort dels sansens va reaparèixer molt més pronunciadament que a Les Corts, perquè davant dels realistes, varen lluitar una partida bona de debò. Però malgrat d'això, van perdre.

Es molt lamentable que el joc del fútbol porti inherent aquesta manca de lògica, més ben dit, aquesta injustícia en molts dels seus resultats. Ja hem dit moltes vegades que el fet concret del gol, la majoria de les vegades, una circumstància completament secundària en la classe general del joc sigui l'única realitat que plasmi oficialment la superioritat d'uns o altres. De totes maneres, cal reconèixer que la majoria de les vegades el resultat de gols reflecteix amb una fidelitat bastant aproximada el desenvolupament del joc; però malgrat d'això, bé ens serà permès de poder lamentar-nos d'aquest contrari en les ocasions, sobretot, com la d'ahir al camp del Sans, en la qual, tant per la qualitat com per la quantitat de joc, els venguts es mereixien plenament la victòria.

Quan es tracta de partits amistosos, els números del marcador tenen, en certa manera, una importància relativa. L'important per als equips, en aquests casos, és de fer una bona impressió i si el resultat els és favorable, millor que millor, però tots sabem que l'essencial no és precisament el triomf. Ara, quan es tracta de partits de campionat, tot l'interès queda redit a l'adjudicació dels punts. I vet aci que ahir, moralment — fa una certa gràcia, oi, de parlar de victòries morals? — el Sans fou l'heroi de la tarda, però materialment, el polastre anà pels de l'Espanyol.

Naturalment que aquesta manca de lògica havia de tenir alguna explicació més o menys lògica. I és aquesta, al nostre entendre, la ineffectivitat de la tripleta central de l'atac sansenc. El domini, sobretot a la primera part, correspongué al Sans. Però més que aquesta circumstància, fou la gran qualitat del seu joc la que els féu mereixedors del triomf.

Des de bell començament, els atacs dels propietaris del camp a la porta de Zamora es feien sentir. Però ben entrat el primer temps,

(Segueix a la pàg. 4)

HOCKEY

La final del Campionat de Catalunya

El Polo i l'Universitari fan match nul i caldrà repetir l'encontre

Diumenge a darrera hora, quan ja no ens rellavem de veure aquest partit, es va decidir celebrar-lo al camp del Polo.

Acabà amb empat, i ben mirat, tal com va anar, és el resultat just. L'Universitari va dominar molt a la primera part, però en canvi el Polo va tenir uns deu minuts, finals del partit, en què va acorralar els estudiants.

L'Universitari va donar molta més sensació d'equip homogeni que no pas el Polo. Els seus davanter, per bé que no tingueren un dels seus bons dies, varen saber portar els atacs entre tots, combinant-se fins arribar a l'ària contrària. En canvi, les vegades que el Polo va arribar a donar feina als defenses contraris, fou degut a avenços individuals, mai a un atac en forma. De vegades, Satrustegui llurava la bala a Isamat o viceversa, i d'aquests dos no passava la cosa.

El Polo, i aquest va ésser el seu gran mèrit, va saber treure tot el partit possible de la seva veterania i coneixements; així li va permetre contrarestar la major rapidesa i conjunt de l'Universitari.

No es va fer cap gol, i en això potser hi va influir bastant el nerviosisme, que no va deixar en tot el partit a la majoria dels jugadors, ja que tots dos varen tenir forces ocasions de marcar. Govern, a poc de començar, va quedar sol davant de l'Isamat, i no va saber què fer de la pilota. López Sert xutà als núvols en una ocasió franca, i un davanter del Polo, no vàrem veure quin, va perdre un gol seguint, en fallar Góteres una sortida.

La vegada que es va veure el gol més clar va ésser en una avançada individual de Tarruella. Va driblar els defenses i avançà ràpidament cap a la porta del Polo, tant, que Isamat no va tenir temps de sortir, entrà a l'àrea, i quan ja veïem la pilota dins, relliscà, caigué i la pilota va sortir a fora. L'Universitari s'havia jugat la victòria en aquell moment. Ja no li quedava altra esperança que l'empat.

Després de la jugada anterior, faltaven deu minuts per acabar, als estudiants els varen fallar quicoms els ànims i el Polo va imposar-se fins al final. L'Universitari es llurà a una defensa desesperada, traient les pilotes com podien, tant que el Polo va tirar cinc penaltys-còrners. Bagunyà va salvar ocasions perillósíssimes i Soteres, tirant-se als peus de Satrustegui, interceptà una avançada d'aquest aclarida per Tell, finalment.

Soteres inicià les seves jugades amb una fallada imperdonable. De seguida es va rehabilitar traient amb molta netedat una pilota a Giró. En la resta del partit, molt valent, especialment en l'ocasió que ja hem assenyalat.

En la defensa Bagunyà espièndid, ben secundat per López. Anularen per complet la davantera del Polo. El primer, sobretot, sempre col·locat i segur, jugà amb una serenitat sorprenent, treient pilotes de tot arreu i corregint, més d'una vegada, els excessos de zel del seu company.

Borràs, el mig centre, va ésser, amb Bagunyà, el millor dels dos equips. Tell i Ribes, bé, especialment el primer, del qual no n'esperàvem una actuació tan encertada.

Del davant, Tarruella i Caralt jugaren molt, però no donaren tot el rendiment que calia. El primer perquè els del Polo no el deixaren gairebé respirar, i el segon perquè ara com ara no ha passat de conèixer la tècnica del "stick" d'una manera immillorable, és cert, però sense tenir idea de la del joc. Si bé sabem comprendre bé les jugades, no hi hauria millor davanter. Marimon, lent, pot fer molt més del que va fer. Govern va desaparèixer un parell d'ocasions i en una altra, per entretenir-se mas sa, va perdre una gran oportunitat de xutar.

Així doncs, va saber aprofitar el joc que li dona ren.

Anant a conjunt, amb tot i tenir-ne bastant més que el Polo, la davantera de l'Universitari no va donar el seu rendiment habitual.

Isamat no va ésser gaire inquietat, materialment. Però assegurar-nos que va passar alguna mala estona. La pilota es va passejar moltes vegades per davant del seu gol sense donar-li ocasió d'intervenir, però amenaçant-lo continuament d'una rematada d'aquelles que ni es venen.

González i Satrustegui, a la defensa, be. Es cansaren de treure pilotes.

Isamat no va ésser gaire inquietat, materialment. Però assegurar-nos que va passar alguna mala estona. La pilota es va passejar moltes vegades per davant del seu gol sense donar-li ocasió d'intervenir, però amenaçant-lo continuament d'una rematada d'aquelles que ni es venen.

González i Satrustegui, a la defensa, be. Es cansaren de treure pilotes.

Isamat no va ésser gaire inquietat, materialment. Però assegurar-nos que va passar alguna mala estona. La pilota es va passejar moltes vegades per davant del seu gol sense donar-li ocasió d'intervenir, però amenaçant-lo continuament d'una rematada d'aquelles que ni es venen.

González i Satrustegui, a la defensa, be. Es cansaren de treure pilotes.

Isamat no va ésser gaire inquietat, materialment. Però assegurar-nos que va passar alguna mala estona. La pilota es va passejar moltes vegades per davant del seu gol sense donar-li ocasió d'intervenir, però amenaçant-lo continuament d'una rematada d'aquelles que ni es venen.

González i Satrustegui, a la defensa, be. Es cansaren de treure pilotes.

Isamat no va ésser gaire inquietat, materialment. Però assegurar-nos que va passar alguna mala estona. La pilota es va passejar moltes vegades per davant del seu gol sense donar-li ocasió d'intervenir, però amenaçant-lo continuament d'una rematada d'aquelles que ni es venen.

González i Satrustegui, a la defensa, be. Es cansaren de treure pilotes.

